

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **713** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Г. С. с адрес: гр. С., У. „Л.“, Б.7., В.”А”, .5, А. срещу Заповед № ЗИУ 36/07.01.2009 г. на Изпълнителния Д. на Н., с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и Заповед № 13 от 07.01.2009 г. на Изпълнителния Д. на Н., с която на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. Оспорващата твърди, че в хода на дисциплинарното производство не са спазени изискванията на чл. 93 от ЗДСл, т.е. същата не е била реално изслушана, поради това, че протоколът за изслушване е бил съставен предварително и ѝ е бил предложен само за подпис. Навеждат се твърдения, че наложеното наказание не е съобразено с тежестта на извършеното нарушение, както и че не е отчетен факта, че процесния акт за възстановяване и прихващане е бил само чернова и направените в него технически грешки в следствие са били отстранени от С.. Посочва се също, че вписването на банковата сметка на фирма „Бормея” ЕООД е станало под давлением на Г. С. – колега на С.. В проведеното по делото открито заседание, оспорващата чрез адвокат В поддържа жалбата. Въпреки дадената му възможност в 10 дневен срок, който е изтекъл на 13.09.2010 г., да изложи съображенията си в писмен вид, пълномощникът не е представил писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юрисконсулт Джумалийски намира жалбата за неоснователна, а наведените твърдения за недоказани. Посочва, че деянията на С. представляват тежки нарушения на служебната дисциплина, които са доказани, поради което заповедта е издадена законосъобразно. Подробни съображения в подкрепа на инвокираните доводи са развити в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че М. Славейкава е била назначена на длъжност „Инспектор по приходите” в ТД на Н. С.-град, О. „Възраждане, със Заповед № 1155/18.05.2009 г. Държавната служителка е била запозната с утвърдената за длъжността характеристика срещу подпис. Видно от формуляра за индивидуално изпълнение на длъжността от 30.11.2009 г., С. е получила оценка „5” – неприемливо изпълнение.

На 22.10.2010 г. „ВИП КАР РЕНТ” ЕООД е отправило писмено искане за прихващане и възстановяване В. № 0353-07-1950/22.10.2009 г. /л. 104/ до ТД на Н. С., О. Възраждане. С резолюция от същата дата, преписката е разпределена за изпълнение на М. С., със срок на приключване 20.11.2009 г.

На 23.10.2010 г. М. С., в качеството ѝ на орган по приходите е издала Акт за прихващане и възстановяване № 901482, с който е определен ДДС за възстановяване на дружеството и лихва. Актът е издаден в три екземпляра, които не са идентични. Съдът е изискал оригиналите на процесните екземпляри на АПВ, от които е видно следното. В първия от тях е посочено, че на възстановяване подлежи сумата 169 016,94 лева главница и 12427,86 лихва, които следва да се преведат по посочената сметка на дружеството в ТБ „Инвестбанк” – клон Кракра. Върху втория екземпляр е отбелязана същата сума, но сметката е в International Asset Bank и е различна. В третия екземпляр сумата е 160 949,83 лева главница и и 12427,86 лева лихва, като сметката е отново в ТБ „Инвестбанк” – клон Кракра. Екземпляр от АПВ е връчен на 23.10.2009 г. на И. Г. Т. – упълномощено от „ВИП КАР РЕНТ” ЕООД лице от М. С., видно от положения в графа „връчил” от разписката подпис. На всяка страница от АПВ има подпис, за който е установено, че е положен от Р. Н., изпълнявала функциите на ръководител на екип в О. Възраждане.

На 23.10.2009 г. екземпляр от АПВ № 901482 е предаден в звеното „Обработка на плащанията и задълженията”, О. Възраждане. Действията по плащането и оформянето на платежните нареждания е извършено от разпитаната в процесуално качество на свидетел Г. Г., заемаща длъжността „младши счетоводител”. Сравнявайки посочената в АПВ сума за възстановяване и тази в Решението на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на Н., Г. установила разлика в размер на 8 067,11 лева. След уверения от Р. Н., че актът ще бъде коригиран, Г. изготвила и изпратила платежните нареждания в обслужващата ТД на Н. С. град, банка, след подписването им от свидетелката Д., която през процесния период замествала директора на О. Възраждане. Сумите били преведени по сметката, посочена в International Asset Bank, тъй като тя фигурирала в екземпляра на АПВ, предаден на Г.. В последствие се установило, че това не банковата сметка на „ВИП КАР РЕНТ” ЕООД, а на фирма „Бормея” ЕООД, чиито едноличен собственик е Б. В. Б. – син на оспорващата.

Видно от приложената на л. 56 докладна записка № 004-9/11.11.2009 г., съставена от Г.

Г. – Зам. Д. на ТД на Н. С. град, ръководството на ТД на Н., било уведомено за инцидента на 09.11.2009 г. от Х. С - Д. на О. Възраждане, също разпитан като свидетел в настоящето производство. Проверка в тази връзка е била извършена от Г. в рамките на този и на следващия ден, като са били снети обяснения от лицата имали отношение към случая.

Предвид на констатираните нарушения на служебната дисциплина, Изпълнителният Д. на Н., на основание чл. 93, ал. 1 от ЗДСл е поканил С. да бъде изслушана в неговия кабинет на 16.11.2009 г. Оспорващата се е явила и е била изслушана от дисциплинарно-наказващия орган. Той е приел и писмените ѝ обяснения - В. № 24-28-811/17.11.2009 г.

Преди да наложи дисциплинарно наказание, на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДСл, дисциплинарно наказващият орган е взел становището на дисциплинарния съвЕ. Със заповед ЗЦУ-1205 от 25.11.2009 г. е образувано дисциплинарно дело срещу С. /л.133/. Заседанието на дисциплинарния съвет е проведено на 18.12.2009 г., видно от приложения на л. 136 протокол. Членовете на съвета са разгледали събраните писмени доказателства и са обсъдили писмените обяснения, депозирани от лицата имали отношение към случая. С решение № РЦУ 4 от 07.01.2010 г., издадено на основание чл. 96, ал. 3 от ЗДСл, дисциплинарния съвет е решил, че действията на М. С. могат да се квалифицират като дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл. Като са взети предвид тежестта на нарушенията, формата на вината, обстоятелствата, при които те са били извършени и цялостното поведение на държавния служител, е предложено на С. да се наложи дисциплинарно наказание „Уволнение”.

Със заповед № ЗИУ 652/30.06.2009 г. /л. 134/ на Изпълнителния Д. на Н., на основание чл. 95 от ЗДСл е назначен дисциплинарен съвет в Н.. Със заповед № РД-01-144 от 30.03.2007 г. /л.153/ са утвърдени Правила за работа и взаимовръзки в Дирекция „Данъчно-осигурителен контрол” при ТД на Н. С. град. Със заповед № 379 от 02.05.2006 г. /л.164/ са утвърдени задължителни процедури и инструкции за работата на служителите на Н., а със заповед № ЗЦУ 80/02.02.2009 г. са приети нови процедури и инструкции. Видно от писмо изх. № 03-44-00-1453 от 13.04.2010 г., с посочената по-горе заповед и утвърдените с нея правила, служителите на Н. са били запознати, но не срещу подпис. Същите са били на тяхно разположение постоянно.

Воден от принципа на търсене на обективната истина и на основание чл. 171, ал. 1 от АПК, съдът, по искане на страните е допуснал до разпит в процесуалното качество на свидетели лица, дали сведения при проведеното административно производство.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената Заповед № ЗИУ 36/07.01.2009 г. на Изпълнителния Д. на Н., с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” ѝ е съобщена лично на 08.01.2010 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст, а Заповед № 13 от 07.01.2009 г., с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение на 19.01.2010 г., също лично.

Жалбата срещу двата акта е подадена директно в АССГ на 22.01.2010 г. /В. № 1757/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, засягащ нейни права и законни интереси и следователно подлежащ на оспорване. Във

връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава трябва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорените заповеди, компетентният административен орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДЛс, а именно че с деянието си М. С. е извършила тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на служебните ѝ задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, даващи възможност на административния орган да упражни даденото му от закона право да издаде акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на оспорващата. Особено важни в тази насока са свидетелските показания, дадени от лица, които са имали пряко или косвено отношение към обективните факти, послужили като причина за започване на административното производство, протичането му и завършването му, чрез издаване на оспорените заповеди.

До разпит в процесуалното качество на свидетели, по искане на страните и служебно от съда са допуснати лицата Х. С., В. Д., К. М., Р. Н., Г. Гербова, Г. С., Б. Б. и И. Т..

Показанията на разпитаните свидетели не следва да се обсъждат детайлно, защото голяма част от тях съдържат информация, която не се отнася към разглеждани по настоящето дело спорни моменти. Съдът намира, че от значителна важност в случая беше изясняването на процедурата по издаване на АПВ, в контекста на утвърдените със заповед на Изпълнителния Д. на Н. правила и процедури, посочени по-горе. Свидетелката К. М. – ръководител на екип „Проверки” в О. Възраждане посочи, че процедурата по издаване на АПВ е следната: резолюция за проверка се издава от ръководител - проверки. Проверката се извършва от инспектора, който е определен от резолюцията. С резолюция се определя и срока за извършване на проверката. Проверката се извършва от инспектора. И на база констатации се изготвя и издава АПВ. Ако искането е основателно се издава АПВ. Този акт се съгласува с ръководителя на екип. Ако сумата е над 100 000 лева, се съгласува и с координатор. След това се връчва на лицето – заявител. Според практиката, банковата сметка се пише на ръка от самото лице - пред лицето, което му връчва акта. След като се впише банковата сметка се предава в счетоводството. Според М., актът трябва да мине през деловодството с изходящ номер и да отиде в счетоводството. Не е редно инспектор самостоятелно да го носи в счетоводството на ръка /л. 243/. Свидетелката посочи също, че към онзи момент, ръководителят на екипа е бил длъжен да прегледа издаденото АПВ и ако всичко е коректно да се подпише върху един от екземплярите. Върху екземпляра за счетоводството се прави отметка с подпис върху сумата. Екземплярът с подпис на всяка страница е бил за архива. По отношение на запознаването на служителите на Н. с утвърдените правила и инструкции, касаещи техниката на издаването на АПВ, М. заяви, че всяка заповед, която касае работа се ксерографира и се раздава на служителите, като се поставя в класьори, които са на разположение на всеки един от инспекторите по всяко време. По въпросната заповед № РД 0144/30.03.2007 г. се е

работило и С. е била запозната с нея.

Свидетелят С също потвърди, че при издаване и връчване на АПВ, банковата сметка се нанася от лицето в момента, в който му се връчва акта. Счетоводството има задължение да провери дали сметките посочени в АПВ съответстват на фирмата, посочена в АПВ. Ако сметката е новооткрита, банките със забавяне обявяват новооткритите сметки в ЦУ на Н. и от там вече на териториално ниво и именно при това забавяне лицето саморъчно записва сметката си по акта. В разглеждания случай С разбрал, че сумата по процесния акт е била преведена по сметката на фирмата на сина на С. /л.244/.

Обстоятелството, че при издаване на АПВ, заявителите самостоятелно вписват банковата сметка, по която следва да се преведат сумите, беше потвърдено и от свидетелката Д., която в процесния период е замествала директора на О. Възраждане. На нея не ѝ е известно да има процедура, при която сметката да бъде нанасяна в АПВ от служител на Н. /л.245/.

Съдът намира, че особено важни за изясняване на спорни моменти около действията на държавната служителка М. С. са показанията на свидетелката Н.. В процесния период тя е замествала ръководителя на екипа К. М.. На 22.10.2009 г. било получено искане за възстановяване на суми от „Вип Кар Рент“ ЕООД за около 169 000 лева плюс с лихви. Основанието било решение на Директора на Дирекция „ОУИ“. На 22.10.2009 г. Н. получила от деловодството цялата преписка и трябвало да възложи проверка по искането. Проверката била възложена на М. С.. Преди възлагането, двете със С. влезли в програмата и разгледали състоянието на фирмата, като установили, че няма ревизия, няма задължения и че тези суми трябва да се възстановят. С изготвянето на резолюцията, свидетелката обяснила, че трябва с писмо да получи потвърждение за решението от ТД на Н. и да се уточнят сумите съвместно със счетоводителката, защото имало разлика между решението и претендираната от дружеството сума за възстановяване на ДДС. Следвало да има подпис на координатор, тъй като сумата е над 100 хиляди лева. Според Н., АПВ било издадено от С., много след 23.10.2009 г., не на тази дата. Н. обяснила на оспорващата, че издаването не може да стане с тази дата, защото, не е получено официално потвърждение на решението от ТД на Н. за исканата сума. В последствие тя разбрала, че има издадено АПВ, по който е възстановена сума. Свидетелката също потвърди, че банковите сметки се вписват лично от лицето или от упълномощено лице. В О. Възраждане нямало практика сметките да се вписват от служители на Н.. АПВ се предавало в счетоводството по служебен път. Преди това се подписва от ръководител, координатор и се извежда от деловодната програма за счетоводството. Актът бил подписан от Н. на 29.10.2009 г. Тя не искала да го подписва, но С. изпаднала в плач и я молела. Била разстроена. На 23.10.2009 г. следобед, по спомени на свидетелката, тя разговаряла по телефона със счетоводителката Гербова, защото и тя установила разминаване на сумите за „ВИП КАР РЕНТ“. Гербова ѝ казала, че не са 169 000 лева, а трябва да бъдат по-малко. Н. отговорил, че тя също е забелязала този факт и сумите следва да бъдат уточнени, но тъй като имало време за издаване на акта, това щяло да стане едва след получаване на потвърждението по официален път. Н. сметнала, че разговорът е по повод искането и по повод на това, че била указала на С. да се уточнят сумите. Когато говорила с Гербова, тя не знаела, че има вече издаден акт. М. не ѝ казала, че вече е издала акт /л.246-247/.

Факти, касаещи връчването на процесния акт се съдържат и в показанията на свидетеля И. Т., който е бил пълномощник на „ВИП КАР РЕНТ“ ЕООД. Същият заяви, че е подал искане за възстановяване на ДДС от името на дружеството, което е правел и друг път,

защото е имало ДДС за възстановяване. Свидетелят си спомня, че е получил издаденото АПВ и сам е вписал банковата сметка, защото такъв е бил реда - лицето лично трябва да впише банковата сметка. Това било написано като текст на формуляра. При извършеното в съдебно заседание предявяване на свидетеля на оригинали на процесното АПВ, той заяви, че почеркът и подписът върху първия екземпляр на лист № 220 и лист № 219 са негови. Върху втория екземпляр на лист № 225 наподобяват неговия почерк, но той не е негов. На лист № 226 подписа „за получил” е негов. На лист № 237 почеркът, с който е изписана банковата сметка не е на свидетеля. Свидетелят не можа да си спомни с точност от кого е получил акта. Заяви, че е влизал първо при един господин, който е от екипа на С., но той му казал, че актът не е при него. В последствие влязъл и при С..

Като свидетели, бяха разпитани и Г. С., който според оспорващата я е накарал да впише процесната банкова сметка в АПВ и синът на С., Б. Б..

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелите са изложили пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на свидетелите в по-голямата си част са последователни, ясни и непротиворечиви. Единствено по отношение на свидетеля Б., като син оспорващата може да се направи извод за известна заинтересованост от изхода на спора. За останалите, според съда не се установяват данни за манипулативно излагане на фактите.

Анализът на събраните гласни доказателства, обсъдени в контекста на писмените, приетите по делото дават възможност да се приеме категорично, че С. не е изпълнила точно и коректно служебните си задължения. На първо място, тя е вписала сама банкова сметка в АПВ, по която е следвало да се плати заплата значителна сума от бюджета на държавата. Независимо от обстоятелството, че в приетите по делото инструкции и процедури не е указано точно от кого се вписва банковата сметка, нито един от свидетелите не посочи, че това се прави от служителите на Н.. Този факт беше потвърден и от свидетеля Т., който заяви, че сам е попълнил банковата сметка на дружеството, когато му е бил връчен екземпляр от издаденото АПВ. Съдът намира тези обстоятелства за логични, защото лицето, вписвайки банковата си сметка

самостоятелно, ще носи отговорност за нейната точност и при евентуално допусната грешка няма да има възможност да отправи претенции към данъчната администрация. Независимо, че е била запозната с тази практика, С. по неизяснени в цялост причини е написала собственоръчно друга банкова сметка различна от тази посочена от пълномощника на дружеството. Независимо от твърденията ѝ, че е сторила това по искане на колегата ѝ Г. С., оспорващата не е следвало да го прави. Твърденията на С., съдът намира, че следва да бъдат разглеждани като защитна версия, защото в хода на проведеното съдебно производство, доказателства в подкрепа на тяхната истинност не се събраха. Безспорен е фактът, че вписаната от С. сметка е била на ЕООД, чиито едноличен собственик е бил нейния син, както и безспорно е, че част от тези пари са били изтеглени от него, непосредствено след превода им. Б. посочва, че това е станало по инициатива и желание на Г. С., но последният отрича да е вземал каквито и да е пари от него. При така събраните доказателства и с оглед на разпоредбата на чл. 172 от ГПК, съдът намира, че не следва в цялост да дава вяра на показанията на свидетеля Б. и по специално в частта, в която същият твърди, че е изтеглил част от парите, давайки ги на Г. С.. Дори да се приеме, че това наистина е така, отговорността на С. за вписването на процесната сметка не може да отпадне.

Действията на С., по самото издаване на АПВ № 901482/23.10.2009 г. не сочат съобразеност със законовите и позакановите нормативни актове, както и с процедурите и инструкциите, свързани тази дейност. Последните оспорващата е била длъжна да познава, съгласно т. 9, пар. 3, пр. 1 от подписаната от нея длъжностна характеристика /л. 40/. Независимо, че е имала срок от един месец, тя е издала акта на другия ден след подаване на искането, пренебрегвайки задълженията си по извършване на редица процесуални действия. На първо място тя не е изисквала служебна бележка от отдел „ОПЗ” и дирекция „Събиране”, с информация за наличие на изискуеми задължения и образувани изпълнителни дела срещу дружеството, съгласно раздел III, т. 6 от правилата за работа и взаимовръзки в Дирекция „ДОК” /л. 156/. Актът не е бил съгласуван с ръководителя на екип „Проверки”. Според показанията на свидетелката Н., това е станала по-късно и то едва след като АПВ е било предадено в отдел „ОПЗ” за изготвяне на съответните платежни документи. С тези действия е пренебрегната разпоредбата на раздел III, т. 7 от посочените по-горе правила. На следващо място С. не се е съобразила с визираните в т. 11 от същия раздел правила, където е посочено, че когато декларираната сума за възстановяване е над 100 000 лева, освен посочените в т. 1-9 действия, се извършват и допълнителни, като посещение на адреса, извършване на проверка за установяване на наличните активи, съгласуване на АПВ с координатора, отговарящ за съответния екип „Проверки” и др. /л. 157/. В разглеждания случай АПВ е било издадено на основание административен акт – Решение на Директора на Дирекция „ОУИ” № 1455 от 20.10.2010 г. Държавната служителка е следвало да изчака, съгласно т. 12 от Правилата, постъпване на акта по служебен път, а не да издава АПВ само въз основа на приложеното към искането копие от него. Във визираната разпоредба са регламентирани редица действия, отнасящи се към проверката, които е трябвало да бъдат извършени от органа по приходите преди издаване на АПВ, за които липсват доказателства да са били предприети от С. и за които тя е била отговорна. В качеството ѝ на орган по приходите тя не е предприела действия за установяване на точния размер на претендирания за възстановяване ДДС, защото е съществувала възможността дружеството да има други задължения, с които да се извърши прихващане. В АПВ е посочен и грешен размер на искания ДДС, като е определена

главница в размер на 169 016,94 лева, вместо действителите 160 094,83 лева. Видно от показанията на свидетелката Гербова – служител в отдел „ОПЗ”, тя е забелязала тази разлика и я коригирала, след проведени със С. и Н. телефонни разговори. Отговорността за некоректно посочената сума също е на оспорващата, съгласно чл. 4 от ДОПК и посочените по-горе Правила.

Действията на С. по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от държавната администрация за спазват Конституцията и законите в Република Б. Анализът им показва преднамерено неизпълнение на служебните задължения, насочени към създаване на имотна облага за трето лице. Безупречното поведение на държавните служители е задължително за тях при изпълнението на служебните им задължения. Това е така, защото същите са символ на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Административният орган е дал възможност на С. да участва в производството и да организира защитата си. Същата е била изслушана от дисциплинарно-наказващия орган и е представила съображенията си и в писмен вид. По отношение на направеното възражение за липса на изслушване, съдът намира същото за недоказано. По делото е приложен протокол /л. 15/, в чиято достоверност при липса на оспорване съдът няма основание да се съмнява.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е описано, че срещу С. е имало сигнали и оплаквания за грубо отношение към задължените лица, свързано с тяхното обслужване. Посочено е, че са налице и действия, които не се съвместяват със статута ѝ на държавен служител – приемане на плащане за ношувка в Б от лице, което е било обект на данъчна проверка, извършвана от нея.

Съдът напълно споделя становището на дисциплинарно-наказващия орган, че деянието на С. по своя характер се явява тежко дисциплинарно нарушение, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа на държавната служба, създават се предпоставки за настъпване на имуществени вреди за държавата и се създава представа, за това, че държавните служители могат да действат винаги безнаказано, дори когато с действията си нарушават закона.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 94 от ЗДСл, съгласно която дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Релевантният въпрос в случая е, кой е "моментът на откриване на нарушението". Според трайната съдебна практика, нарушението следва да се счете открито тогава, когато е установено извършването му от лицето, осъществило с действия или бездействия съответното деяние, както и времето и мястото на извършването му. В разглеждания случай дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 94 от ЗДСл. Обжалваните административни актове са издадени на 07.01.2010 г., като нарушението е осъществено на 23.10.2010 г., но е открито на 11.11.2010 г., след извършената проверка от Зам. Директора на ТД на Н.. Според настоящия състав на съда може да се приеме, че двумесечният срок от

откриване на нарушението е започнал да тече от датата на узнаване на всички факти и обстоятелства относно извършеното нарушение от дисциплинарно-наказващия орган, като в случая това е датата на издаване на финализиращия документ – решението на дисциплинарния съвет при ТД на Н. С. - 07.01.2010 г., т.е. установяването на нарушението е станало след събирането на доказателство от дисциплинарния съвЕ.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорените заповеди са издадени от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъдат оставени в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. С. от гр. С. срещу Заповед № ЗИУ 36/07.01.2009 г. на Изпълнителния Д. на Н., с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и срещу Заповед № 13 от 07.01.2009 г. на Изпълнителния Д. на Н., с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение.

ОСЪЖДА М. Г. С. ЕГН *, с адрес: гр. С., У. „Л.”, Б.7., В.”А”, .5, А., да заплати на Националната Агенция по Приходите сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 713 по описа за 2010 г. на Административен съд С. – град, I отделение, 19 състав.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.